

mají strany nabýti stejných hodnot. Ale při nároku na náhradu škody musí ta strana, která náhradu žádá, dokázati, že druhá strana se dopustila protiprávního jednání neb opomenuti, že žadateli vznikla škoda, a že je příčinná souvislost mezi touto škodou a protiprávním jednáním druhé strany. Musí tedy dokázati zavinění druhé strany. V tomto případě je vyloučeno, uplatňovati nárok ze správy. Pruvodní břemeno pro uplatňování nároku z náhrady škody nese žalobce, při čemž dlužno si uvědomiti, že jeho náhradní nárok jest opřen o tvrzení, že žalovaný domnělou vadu koně *l s t i v ě* zakryl, že se tedy dopustil nedovoleného činu, takže předpis Šu 1298 obč. zák. tu nepřichází v úvahu. Dovolatel tvrdil v žalobě, že žalovaný ho neupozornil, že jeden z koupených koní má známku, naopak že ji *l s t i v ě* zakryl. Nenabídl však o tom dukazu. Při jednání na soudě 2. března 1923 tvrdil, že žalovanému bylo známo hned, když koně byly dodány z Vídně, že jeden z nich má bílé lysiny. O tom nabídl svědecký důkaz. Ten byl proveden. První soud považoval za dokázáno, že koně byly přivedeny z Vídně bez jakékoli známky a že takovými zůstaly po celou dobu, co byly u žalovaného. Totožnost koní přivezených z Vídně s těmi, které prodal žalobci, považoval rovněž za dokázáno. Z toho usoudil, že žalovaný neměl tušení o vytýkané vadě. Tento závěr plyne logicky z předchozích předpokladů.

Čís. 3760.

Označen-li v odvolání jako odvolací soud mylně soud, jemuž procesní soud první stolice není pořadem stolic podřízen, dlužno postupovati podle §§ 84 a 85 c. ř. s. Není zmatečnosti ani v tom, že procesní soud předložil odvolání k soudu, kam v pravdě patřilo, ani v tom, že odvolací soud vyřídil odvolání, pominuv výtku odvolatelova odpůrce proti nesprávnému označení odvolacího soudu.

Uloženo-li rozsudkem dělitelné plnění několika osobám, aniž v rozsudku vyslovena solidárnost závazku, jsou povinni zavázání plniti rovným dílem, třebaže podle právního poměru, tvořivšího podklad rozsudku, šlo o závazek solidární.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, Rv II 222/24.)

Angelus L. domáhal se zrušení exekuce, vedené proti němu na základě rozsudku okresního soudu v H., jímž byl uznán on a syn jeho Arnošt povinným, zaplatiti vymáhajícímu věřiteli 4.880 Kč 80 h z poměru komisionářského, tvrdě, že, zaplativ polovici prosouzeného peníze, se svého závazku sprostil. Procesní soud první stolice uznal dle žaloby, o d v o l a c í s o u d (krajský soud v U.) žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů Šu 503 čís. 1, 2 a 3 c. ř. s. Uplatňuje zmatečnost ve smyslu §§ 477 čís.

9 a 503 čís. 1 c. ř. s. z toho důvodu, že odvolací soud v U. není příslušným, rozhodovati o odvolání, protože žalovaný v odvolání žádal, aby v této věci rozhodl krajský soud v N., jako soud odvolací, a že žalovaný v odvolání neoznačil rozepře, o kterou jde. Tato výtky není odůvodněna. Žalovaný uvedl v odvolání, že se odvolává z rozsudku z 5. listopadu 1923 ke krajskému soudu v N. Žalobce to i ono vytkl jako poklesky odvolacího spisu proti předpisům Šu 467 čís. 1 a 2 c. ř. s. Avšak tyto předpisy jsou jenom formálního rázu, jako obdobné předpisy Šu 75 c. ř. s. Mají usnadňovati manipulaci se soudními spisy. Jsou-li opomenuty ve spisu údaje, v nich uvedené, má soud první stolice naříditi opravu podle Šu 84 c. ř. s. V tomto případě ji soud nenařídil. Ale nebylo jí potřeba. Rozepře byla zřetelně uvedena v záhlaví odvolacího spisu. Nemohla vzejíti pochybnost o tom, že k rozhodnutí o odvolání jest povolán krajský soud v U. ve výkonu obecné pravomoci. Z obsahu odvolání neplyne, že se odvolatel vědomě domáhal rozhodnutí krajského soudu v N. Proto prvý soud právem předložil spisy krajskému soudu v U., a tento právem rozhodl o odvolání. Odvolací soud se nezmínil v rozsudkových důvodech o oněch výtkách žalobcových. Ale rozsudek odvolací není proto zmatečným (§§ 477 čís. 9 a 503 čís. 1 c. ř. s.), neboť obsah rozsudkového výroku není tak nedostatečným, že by nebylo možno bezpečně jej přezkoumati, ani si sám neodporuje. Pro rozhodnutí ve věci samé jsou v něm uvedeny důvody.

Pod odvolacím důvodem Šu 502 čís. 2 c. ř. s. uplatňuje dovolatel výtku, že odvolací soud uznal, že žalovaní Angelus L. a nezletilý Arnošt L. byli rozsudkem okresního soudu v H. ze dne 5. dubna 1922 odsouzeni zaplatiti Arnoštu K-ovi zažalovanou pohledávku rukou společnou a nerozdílnou, ačkoli to z onoho rozsudku není zřejmo. Uplatňuje tím tedy důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Tato výtky je odůvodněna. Žalobce v onom sporu nežádal, aby žalovaní byli odsouzeni zaplatiti rukou společnou a nerozdílnou. Uvedeným rozsudkem byli odsouzeni, ale nebylo rozsudkem vyřknuto, že jejich závazek je solidární. Tento rozsudek byl potvrzen v druhé a v třetí stolici. Tím byla právoplatně stanovena povinnost dlužníků vůči věřiteli. Ta povinnost je zřejmě dělitelná. Proto ručí každý dlužník jenom za svůj podíl (§ 889 obč. zák.). Podíly obou dlužníků jsou stejné (§ 839 obč. zák.). Pro exekuci je směrodatným obsah exekučního titulu, totiž rozsudečného výroku. Je-li obsah výroku nejasným, a může-li býti vysvětlen z rozsudkových důvodů, lze jich použití k vysvětlení. Ale k původnímu právnímu poměru mezi stranami, jaký byl před rozsudkem, nelze přihlížeti při posuzování obsahu závazku, stanoveného rozsudkem. Dlužník Angelus L. tvrdil v žalobě o zrušení exekuce, že on a jeho syn Arnošt byli uvedeným rozsudkem odsouzeni zaplatiti Arnoštu K-ovi pohledávku 4.880 Kč 90 h s příslušenstvím, on že zaplatil polovici z ní a že je tedy s věřitelem úplně vyrovnán. Uvedl dále, že věřitel tvrdí, že tato polovice byla zaplacená oběma dlužníky a že vede exekuci proti oběma. Proto navrhl, aby rozsudkem bylo uznáno, že exekuce proti němu se zrušuje. Na základě tohoto skutkového děje právem vyhověl první soud rozsudkem pro zmeškání žalobnímu nároku, neboť návrh na

zastavení exekuce dle §u 35 ex. ř. byl odůvodněn skutkovými okolnostmi, které musil soud považovati za pravdivé podle předpisu §§ 396 a 442 c. ř. s. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného a zamítl žalobu z důvodu, že, třebaž dlužníci Angelus L. a Arnošt L. nebyli výslovně odsouzeni k solidárnímu zaplacení dluhu rukou společnou a nedílnou, plyne solidární závazek ze slov rozsudku okresního soudu: »jsou povinni zaplatiti 4.880 Kč 90 h« a z důvodů téhož rozsudku. Že by solidární závazek plynul ze znění rozsudkového výroku: »jsou povinni zaplatiti...«, nelze tvrditi. Naopak, když nebyla vyslovena solidárnost závazku, nastal pravidelný případ dělitelnosti dluhu (§ 889 obč. zák.). I v případě pochybnosti by bylo míti za to, že dluh je dělitelným. Takové pochybnosti však zde není. Z rozsudkových důvodů nelze vyvozovati solidární závazek dlužníků, protože rozsudečný výrok je jasným. Byl-li původní závazek solidárním z toho důvodu, že vznikl z komisionářského obchodu (čl. 280 obch. zák.), je nerozhodno, protože právoplatný rozsudek jej ustanovil jinak. Odvolací soud tedy posoudil věc nesprávně po právní stránce, uznáv, že závazek dlužníků, stanovený rozsudkem okresního soudu v H. ze dne 5. dubna 1922, byl solidárním, že Angelus L. se nesprostil své povinnosti, zaplativ polovici dluhu, a že jeho nárok na zrušení exekuce není odůvodněn. Proto bylo dovolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 3761.

Žalobu na zřízení úvěrové hypoteky nelze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1924, R I 284/24.)

Žalobce žádal za knihovní poznámku žaloby, již se domáhal na žalovaném splnění závazku ku vkladu zástavního práva jako jistoty za řádné splnění pachtovní smlouvy. K n i h o v n í s o u d poznámku povolil, r e k u r s n í s o u d žádost zamítl. D ů v o d y: Podle ustanovení §u 61, 69 a 70 knih. zák. může za poznámku sporu žádati, kdo tvrdí, že je poškozen na knihovním svém právu nějakým vkladem a napadá tento vklad sporem z důvodu neplatnosti, nebo, kdo domáhá se žalobou buďto výmazu zapsaného práva z důvodu promlčení nebo přiznání věcného práva na základě vydržení. V tomto případě nejedná se o žádný z uvedených případů, neboť právo zástavní pro kauční žalobcovu pohledávku není dosud vloženo v pozemkové knize, nýbrž naopak čelí žaloba teprve k tomu, by vkladu toho bylo docíleno. Žalobce ani netvrdí, že byl zkrácen v nějakém právu knihovním ani žalobu neopírá o knihovní právo, nýbrž o pouhý závazek obligační. K povolení žádané poznámky nebylo zákonného důvodu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Mylný jest názor stěžovatelův, že výpočet přípustných poznámek žaloby v knihovním zákoně není vyčerpávající. Z §u 20 písm. b), pak